

Hős katonáorvosokra emlékeztek Józsefvárosban

Hős katonáorvosok tiszteletére tartott közös megemlékezést a Nemzeti Fórum Egyesület, a Honvédelmi Minisztérium és Józsefváros Önkormányzata november 3-án a Ludovikához közeli Magyar Orvos Hősi Halottak Emlékszobránál.

Lezsák Sándor, az Országgyűlés alelnöke, a Nemzeti Fórum Egyesület elnöke köszöntőjében kiemelte, hogy azokra az orvosokra, egészségügyi dolgozókra emlékeznek, akik a bajban önfeláldozóan, életük kockáztatásával is mentették az embereket. Nemcsak ennek a szobornak van története, hanem az ünnepségnek is. 2009-ben vetődött fel az ünnepség ötlete, hiszen akkor ennek a térnek nagyon rossz volt az állapota, rendbe kellett hozni. Majd minden esztendőben, a dudazaj ellenére ideállunk emlékezni. Megköszönte a szervezést azoknak, akik segítettek abban, hogy sokadik alkalommal összegyűlhettünk a szobor előtt, és külön Józsefváros önkormányzatának – 2009-ben Kocsis Máté volt az alpolgármester. Emellett a honvédség és a Honvédkórház is segítette a Nemzeti Fórumot az ünnepségsorozat megtartásában, és sokan pénzt áldoztak az emlékmű rendbehozatalára. Lezsák azt kívánja, bármennyire nagy is a zaj, a politikai zaj, Európában a csatazaj, de pontos veszélytudattal érzékeljük mindig, amit kötelességünk megtenni nemzetünk érdekében.

Különleges feladat a katonaság kötelékében munkát teljesítő egészségügyi dolgozóké. Kettős hivatás ez, a harctereken gyógyítani, életet menteni, ahol leginkább arat a halál, és ezzel egyben a nemzetet szolgálni és a hazát védeni – kezdte megemlékező beszédét Németh Szilárd, az Országgyűlés honvédelmi és rendészeti bizottságának fideszes elnöke. „A gyógyítókat, az orvosokat minden kultúra különös becsben tartotta. Katolikus anyaszentegyházunk szentjei között tiszteljük a két orvost, Szent Kozmát és Szent Damjánt. Arcképeik a Magyar Szent Koronát ékesítik. Mindketten Diocletianus császár

keresztényüldözése során 303-ban szenvedtek vértanúhalált. Azért állították őket akkor bíróság elé, mert nem fogadtak el pénzt a gyógyításért. Az akkori keresztényüldözők kegyetlenül megkínózták, majd lefejezték őket.” Mennyire aktuális és szimbolikus ez a november 2-án kiadott a keresztényüldözés elítéléséről szóló budapesti nyilatkozat és a Nemzeti Fórum által szervezett emlékűnnepség tükrében – tette hozzá Németh Szilárd, és így folytatta: a hitükért, a gyógyító hivatásukért vértanúságot vállalók példája. Majd megemlítette, hogy az emlékmű eredetileg az I. világháborús hősi halottak emlékére készült, hogy a nemzet ezzel is kifejezze köszönetét és fejet hajtson az áldozatvállalók előtt. Mára azonban szélesebb értelmet nyert; az önfeláldozás és a kötelezettség szimbóluma lett, és minden magyar szakszolgálatosnak emléket állít, aki a magyar történelem vérvizataira közepette is teljesítette hivatását és ezért sokszor életével fizetett. Németh Szilárd ezért köszönetet mondott minden honvéd-egészségügyi dolgozónak, aki egykor csatatereken harcolt, illetve napjainkban a frontokon, missziókban, kórházakban és a határokon, elsősorban a tranzitónákban teljesít szolgálatot. Hozzátette, utóbbiaknak köszönhető, hogy a határokon „az egészségügyi határzár” is biztosított. Jelentős a szobor elhelyezésének helyszíne; az orvosi tudományok fellelegvárát jelentő klinikák és a magyar tisztképzés bázisa, a Ludovika Akadémia előterében. „Ha visszatekintünk a történelemben, a katonaevényekről már Balassi Bálint is ír az Egy katonának című versében: Ellenség hírére vitézeknek szíve gyakorta ott felbuzdul, / Sőt azon kívül is, csak jó kedvűből is vitéz próbálni indul, / Holott sebesedik, öl, fog, vitézkedik, homlokán vér lecsordul. Nem tévedünk, hogy az akkor hazánkat 150 évre megszálló oszmán-török világgal és a Nyugat-Magyarországot akkor is cserbenhagyó politikájával szemben a legfontosabb hivatás a katonaság, a legfőbb erénnyé a vitézség vált. Az I. világháborúban a Monarchia orvosáldozatainak körülbelül a fele magyar volt. A II. világháborúban több mint kétszer ennyi orvos vesztette életét. Németh Szilárd beszédében külön kiemelte az 1956-os forradalom és szabadságharcot. Csak a Budapesti Orvosi Egyetemnek 14 név szerint ismert halottja volt. „Kiemelkedik az utókor számára Tóth Ilona alakja, akit a szabadságharc leverését követően hamis vád alapján, koncepciók perben ítélték el a vérbírók, s végeztek ki a kommunista pribékek. Kádárék rajta keresztül akarták megfélemlíteni az orvosokat.” A Honvédelmi és Rendészeti Bizottság elnöke az emlékműről elmondta, hogy nagyon közel helyezkedik el az 1956-os utóvédharcok csomópontjához. Kijelentette, nem véletlen, hogy az ilyen megemlékezéseket csak a kommunizmus bukása után lehetett tartani, és 2010-ben óriási adósságot pótolva felújították az emlékművet. A koszorúzás pedig jó alkalom arra, hogy erőt merítsünk hősi halottaink bátorságából. Felidézte az ismert jelmondatot: „Ne azt kérdezd, mit tud tenni érted a hazát, inkább azt, hogy te mit tudsz tenni érte!” Végül megköszönte Kocsis Máté polgármesternek, hogy a józsefvárosi polgárok igazán jó házigazdái a szobor által szimbolizált ügynek.

Kun Szabó István vezérőrnagy, a Magyar Honvédség Egészségügyi Központjának parancsnoka szerint az emberi elme talán egyik legnagyobb ajándéka az emlékezés képessége, amely hidat képez a múlt és a jelen között, így hatással van a jövőre. Leszögezte: fejet hajtunk azon egykori bajtársaink előtt, akik katonaként, orvosként, ápolóként, sebesültszállítóként életüket áldozták a múltban. Kevés olyan hivatás van, melynek művelői mások életének megmentését tartják legfontosabb feladatuknak. Az egészségügyi szakterületeken dolgozók mégis erre kötelezték el magukat. Különösen, mikor harci események

Életet menteni, és a hazát szolgálni

Írta: Medveczky Attila

2017. november 16. csütörtök, 19:03 -

vannak, akkor nem saját biztonságukkal kell törődniük, hanem a szakmai tudás legjavát kell adniuk. A harctereken mindig is két háború dúlt – mondta Kun Szabó – az ellenfelek egymással harcolnak, eközben sokkal ádázabb küzdelem folyt a háttérben. Az egészségügyi szakemberek állandó harca az életért, a megmaradásért, a jövőért.

Az orvosok minden korszakban megbecsülést élveztek, a régi korok varázslóknak mondott emberei, és a későbbi idők gyógyítói. Tisztelik őket, amiért azon dolgoznak, hogy a legkiszolgáltatottabb időkben másokon segítsenek – kezdte beszédét Sára Botond, Józsefváros alpolgármestere. „Ma mindazon orvos és ápoló emléke előtt tisztelgünk, akik hivatástudatuktól vezérelve a háborúk, forradalmak, szabadságharcok forгатagában az életük árán is hűek maradtak esküjükhöz, kötelességükhöz.” Alpolgármester úr fejet hajtott azok előtt, akik nem törődtek a puskagolyók süvítésével, és fáradtságot nem ismerve küzdöttek az emberi életéért. Az 1956-os forradalomban az orvosok, ápolók nem azt nézték, hogy magyarokat, vagy szovjeteket kell ellátni, csak a hivatásukat tartották szem előtt, életet menteni. Azt nézték, kinek van nagyobb esélye az életben maradásra, és bokáig jártak a vérben. A háborúk és a forradalmak idején nem számított, ha nincs elég kötszer vagy üres ágy. Az orvosok, ápolók gyógyítottak; reményt és hitet adtak mindenkinek.” Sosem tudjuk meg, mennyi életet mentettek meg, de minden egyes összevarrt sebért hálával tartozunk – fejezte be beszédét Józsefváros alpolgármestere.

A beszédek után és a Szózat eléneklését követően a megemlékezés résztvevői koszorút, virágokat, fáklyákat helyeztek el a hős magyar orvosok életmentő munkájának és hősi önfeláldozásának elismerésére felállított józsefvárosi katonatorvosi emlékműnél.

Medveczky Attila